

Debreceni Ítéltábla

Gf.IV.30.049/2024/11.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Vankó Norbert ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) felperesnek -, a dr. Tiszkó István ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg..., adószám: ...) alperes ellen fuvardíj és járulékai megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2024. január 31-én meghozott 11.G.40.088/2023/27. számú ítélete ellen az alperes részéről 29. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 5000 (Ötezer) forint másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy az alperes javára – kérelmére – 11 520 (tizenegyezer-ötszázhusz) forint fellebbezési illeték visszatérítésének van helye, amely kérelem elbírálásához jelen határozatát megküldeni rendeli – az elsőfokú bíróság útján – a HIVATAL-nak.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a 27. sorszámon meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 14 800 forint tőkét, valamint 316 706 forint perköltséget.

[2] Az ítéletben megállapított tényállás szerint a felek között 2023. február 24-én létrejött fuvarozási megállapodásban a felperes fuvarozóként 10 raklap TERMÉK fuvarozására vállalt kötelezettséget 850 euró + általános forgalmi adó fuvardíj fejében, amelyet az alperes, mint feladó vállalt megfizetni. Az alperes a szerződésből eredő fizetési kötelezettségének késedelmesen tett eleget.

[3] A fizetési meghagyással indult, alperes ellentmondása folytán perré alakult eljárásban a felperes keresetében 14 800 forint behajtási költségátalány, valamint a fizetési meghagyásos eljárásban felmerült költsége és perköltsége megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Perköltségként a fizetési meghagyás kibocsátása iránti kérelem előkészítésével és a keresetlevél benyújtásával összefüggésben 80 000 forint + áfa, míg ezt követően

tárgyalásonként 50 000 forint + áfa és a megfizetett 24 606 forint eljárási illeték megtérítését kérte.

[4] Előadta, hogy a fuvarfeladatot teljesítette, azzal összefüggésben 2023. március 3-án keltezett, 2023. május 2-án esedékes számlát állított ki 410 102 forint fuvardíjról. Az alperes a fuvardíjat határidőben nem fizette meg, ezért kérelmére 2023. május 10-én az illetékes közjegyző az alperessel mint kötelezettel szemben fizetési meghagyást bocsátott ki. Az alperes a fuvardíjat 2023. május 17-én teljesítette, de nem fizette meg a behajtási költségátalányt és az eljárási költségeket.

[5] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltség fizetésére kötelezését kérte. Alaki védekezésként illetékességi kifogást terjesztett elő, érvelése szerint a felek a Székesfehérvári Törvényszék kizárólagos illetékességét kötötték ki. Érdemben is vitatta a keresetet, mivel állítása szerint a felperes a fuvarmegbízás szerinti kötelezettségének határidőben nem tett eleget, a számlát és az eredeti címzett által leigazolt CMR fuvarlevelet csak a teljesítéstől számított 8 napon túl küldte meg, amelyre tekintettel a 60 napos teljesítési határidő 30 nappal meghosszabbodott, ezért nem esett késedelembe. Hivatkozott „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:156. § (2) bekezdésére. Nem vitatta, hogy a felperes a számlát 2023. március 10-én postára adta, de azt állítása szerint csak 2023. március 17-én vette kézhez. A felperes a fizetési meghagyás kibocsátását az eredeti fizetési határidőhöz mérten is idő előtt nyújtotta be.

[6] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaposnak találta.

[7] Rögzítette, hogy a felek között a Ptk. 6:257. §-a szerinti fuvarozási szerződés jött létre, amely általános szerződési feltételeket is rögzített. A felek törvényes képviselőinek nyilatkozata szerint több alkalommal kötöttek a perbelivel azonos tartalmú fuvarozási szerződést; a felperes ügyvezetőjének előadása szerint a szerződések szövege azonos volt, azt ismerte, így annak keretezett részét el sem olvasta. Az általános szerződési feltétel Ptk. 6:77. § (1) bekezdésében meghatározott ismérve, hogy azt a felek egyedileg nem tárgyalják meg. A Ptk. 6:78. § (2) bekezdése szerint az alperest ezen feltétellel összefüggésben külön tájékoztatási kötelezettség nem terhelte. Az alperes az általános szerződési feltétel megismerését a szerződés megkötése előtt lehetővé tette; azt a felperes ráutaló magatartással elfogadta.

[8] Az alperes alaki védekezését nem találta alaposnak, mivel az általános szerződési feltételek között szereplő kizárólagos illetékességi kikötés arra az esetre irányadó, ha a fuvarozó (felperes) nem P. vármegyei illetékességű.

[9] A szerződés alapján az alperes a számla és az eredeti CMR kézhezvételétől számított 60 napon belül volt köteles teljesíteni. Az alperes maga sem vitatta, hogy ezen határidőn túl fizette meg a számla ellenértékét. A felperes a teljesítéstől számított 8 napon belül a kért iratokat megküldte az alperesnek. Az alperes állította, hogy az eredeti iratok a teljesítéstől számított 8 napon belül hozzá nem érkeztek meg, amelyet a felperes vitatása ellenében neki kellett bizonyítania. Az alperes állítását a számlára általa nyomott érkeztető bélyegző nem bizonyítja, további bizonyítási indítványt pedig nem terjesztett elő. A bizonyítottság hiányát az alperes terhére értékelte; a fizetési határidőt 30 nappal

meghosszabbító szerződési kikötést ezért nem találta alkalmazhatónak. Megállapította, hogy az alperes a felek közötti korábbi gyakorlatnak is megfelelően a számla és az eredeti iratok beérkezésétől számított 60 napon belül volt köteles a fuvardíjat megfizetni, ezen kötelezettségének pedig csak késedelmesen tett eleget.

[10] A felperes jogszerűen indított fizetési meghagyásos eljárást, mivel a követelése az eljárás folyamán esedékessé vált, az alperes késedelmére tekintettel jogszerűen érvényesíti az eljárással felmerült költségét, valamint megilleti „A behajtási költségátalányról” szóló 2016. évi IX. törvény 3. § (1) bekezdése szerinti behajtási költség is.

[11] Az alperes „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni „A fizetési meghagyásos eljárásról” szóló 2009. évi L. törvény (a továbbiakban: Fmhv.) 42. § (1) bekezdése és 44. § (1) bekezdése szerinti, „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 43. § (3) bekezdése szerint a peres eljárás 24 606 forint összegű illetékébe beszámítandó eljárási díjat; valamint a felperes által „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdése a) pontja szerint felszámított ügyvédi munkadíjat.

[12] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a felperes keresetét elutasítani és a felperest 340 000 forint + áfa összegű elsőfokú, valamint 250 000 forint + áfa összegű másodfokú perköltsége megfizetésére kötelezni.

[13] Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás téves, mivel ő nem feladóként, hanem szállítmányozóként járt el; az „AT tranzit” pedig nem a fuvarszköz típusa, hanem arra vonatkozó kikötés, hogy az árut ORSZÁG-on keresztül kell szállítani. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta rögzíteni, hogy az árut 2023. február 28-án kellett felrakodni és 2023. március 2-án kellett volna kiszolgáltatni, a felperes a szerződést késedelmesen, 2023. március 3-án teljesítette.

[14] Álláspontja szerint a felperes az írásbeli ellenkérelem ismeretében hivatkozott az általános szerződési feltétel érvénytelenségére. Szóbeli előadása az elsőfokú bíróság álláspontja szerint keresetváltoztatás volt, a felperes bíróság felhívására benyújtott előkészítő irata ennek ellenére nem tartalmazott a Pp. 170. § (2) bekezdésének megfelelő keresetváltoztatást: nem jelölte meg a kereset jogcímének megváltoztatása kapcsán az érvényesíteni kívánt jogot a jogalap megjelölésével, nem tartalmazott erre vonatkozó jogi érvelést, bizonyítékokat és bizonyítási indítványokat a jogszabályban előírt módon. Az elsőfokú bíróság pedig e mulasztást nem vette figyelembe.

[15] Az elsőfokú bíróság ítélete iratellenesen rögzítette, hogy nem terjesztett elő bizonyítási indítványt annak igazolására, hogy az eredeti okmányokat nem kapta meg 8 napon belül. Ezzel ellentétben csatolta az érkeztető bélyegzővel ellátott számlát, az alperesi törvényes képviselő személyesen is nyilatkozott és csatolta a POSTA (a továbbiakban: posta) ügyfélszolgálatának küldött megkeresését és az arra kapott választ is. Az elsőfokú ítélet a Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközően nem rögzíti azon okokat, amelyek miatt tényállítását nem

találta bizonyítottnak, a felajánlott bizonyítást mellőzve, figyelmen kívül hagyta a posta nyilatkozatát.

[16] Kiemelte, hogy az iratokat a felperes csak a teljesítést követő 7. napon, nem elsőbbségi és nem ajánlott küldeményként adta postára, ami önmagában kétségesse teszi, hogy a teljesítéstől számított 8 napon belül azokat ő kézhez vette. Köztudomású tény, hogy az elsőbbségi küldemény optimális esetben is csak a feladás másnapján érkezhetsz a címzetthez; amelyből következően szintén köztudomásúnak tekinthető, hogy a nem elsőbbségi küldemények kézbesítési ideje 3-5 nap. A felperes továbbá nem a korábban használt címre küldte meg az eredeti okiratokat, további késedelmet okozott, hogy az iratokat a postafiókra kellett volna elküldenie. Az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy ezen nyilatkozatát mely okok miatt nem fogadta el.

[17] Továbbra is állította, hogy a szerződés részét képező általános szerződési feltételek szerint a felperes késedelmére tekintettel a fuvardíj megfizetésére nyitva álló határidő 30 nappal meghosszabbodott. A fuvardíjat 2023. június 15-ig lett volna köteles megfizetni, ezért a teljesítéssel nem esett késedelembe.

[18] Az elsőfokú bíróság továbbá a Pp. 346. § (5) bekezdésébe ütközően nem tért ki a felperes rosszhiszemű eljárására alapított védekezésére. Hangsúlyozta, hogy a felperes rosszhiszeműen, még a teljesítésre nyitva álló határidőn belül indította meg a fizetési meghagyásos eljárást. Eseti döntésekre hivatkozva állította, hogy a perindítás előtt igazoltan fel kellett volna szólítania őt mint kötelezettet a teljesítésre, a jóhiszemű joggyakorlás kötelezettsége ugyanis megkívánja a felektől, hogy peren kívüli megegyezésre, a per elkerülésére törekedjenek. Érvelése szerint e körben kell értékelni, hogy jelen pert megelőzően a felperes alaptalan kártérítési pert indított ellene. Az elsőfokú bíróság nem rögzítette azon indokokat sem, amelyek miatt az általa felhívott, közzétett eseti döntésekben foglaltaktól eltért.

[19] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltség megítélésében sem volt következetes, hiszen a felek között folyamatban volt másik perben – amely az ő pernyertességével zárult – a felszámított ügyvédi munkadíját jelentősen mérsékelte; míg jelen perben a felperest illető ügyvédi munkadíj mérséklését nem találta indokoltnak.

[20] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezését kérte. Akként nyilatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során előadottakat tartja fenn.

[21] Az alperes a felperes fellebbezési ellenkérelmére nem tett észrevételt.

[22] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdésében meghatározott feltételek hiányában tárgyaláson kívül bírálta el.

[23] Az alperes fellebbezése alaptalan.

[24] Habár az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság illetékességét már nem kifogásolta, az ítélőtábla a Pp. 30. § (2) bekezdése alapján vizsgálta az elsőfokú bíróság illetékességét. Figyelemmel volt arra, hogy az elsőfokú bíróság fellebbezéssel nem támadott megállapítása szerint az általános szerződési feltételek a felek szerződésének részét képezik. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy a felek által a Pp. 27. § (1) bekezdése szerint kikötött illetékesség csak arra az esetre irányadó, ha a fuvarozó – a perbeli pozíciójától függetlenül – nem budapesti vagy P. megyei illetékességű; a P. vármegyei székhellyel rendelkező felperes által indított perben tehát nem irányadó.

[25] Az alperes fellebbezésében arra helytállóan hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás téves: a fuvarozási szerződésben kikötött „AT tranzit” megjegyzés ténylegesen nem a fuvarszközre, hanem az útvonalra vonatkozó kikötést tartalmazott. A per érdemi elbírálására azonban ez nem hatott ki.

[26] Az alperes sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet szerint feladóként volt köteles a fuvardíjat megfizetni, holott szállítványozóként járt el. A szállítványozó a Ptk. 6:302. §-a alapján saját nevében, a megbízó javára köt fuvarozási szerződést. A perben rendelkezésre álló adatokból az nem állapítható meg, hogy az alperes a perbeli fuvarozási szerződést ténylegesen szállítványozóként kötötte-e, de jelen per elbírálása szempontjából ennek nem is volt jelentősége. Az alperes a szerződést saját nevében kötötte meg, a fuvardíj megfizetésére is saját maga volt köteles; ezért a fellebbezésben előadottaknak a per érdemi eldöntésére szintén nincs kihatásuk.

[27] A Pp. 346. § (4) bekezdésére tekintettel az ítélet indokolásának a Pp. 279. §-a szerinti mérlegeléssel megállapított tényállást az adott ügy eldöntéséhez szükséges mértékben, kizárólag a releváns tényekre szorítkozva kell rögzítenie. A perben sem az alperes, sem a felperes nem alapított jogot arra, hogy az alperes állítása szerint a felperes a fuvarfeladat teljesítésével késedelembe esett: 2023. március 2-a helyett az árut csak a következő napon szállította le. Az állított késedelem ekként a perben jelentőséggel nem bírt, azt az elsőfokú bíróságnak az ítélet tényállásaként nem kellett rögzítenie, e körben az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás kiegészítésének sem volt helye.

[28] A Pp. 7. § (1) bekezdése 12. pont *a)* alpontja szerinti keresetváltoztatást tartalmazó iratot a Pp. 185. § (2) bekezdése alapján a keresetlevélre vonatkozó szabályoknak megfelelő tartalommal kell előadni; azonban elegendő a keresetnek csak a változtatással érintett részét feltüntetni. A keresetlevél változtatással nem érintett tartalmi elemeinek megismétlése nem szükséges. A felperes 2023. október 25-én benyújtott előkészítő irata ezen előírásoknak megfelelt: megjelölte, hogy az általános szerződési feltétel érvénytelenségét állítja, előadta az ennek alapjául szolgáló tényeket és jogi érvelést, az általa alkalmazni kért jogkövetkezményként pedig azt, hogy e szerződési kikötésre nem lehet jogot alapítani.

[29] Az indokolási kötelezettség megsértése vonatkozásában az ítélőtábla mindenekelőtt rögzíti, hogy az indokolási kötelezettségből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásait is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {26/2020. (XII. 2.) AB határozat [22]}. Nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését az, ha a bíróság által kifejtett okokkal, indokokkal a jogorvoslatot kezdeményező fél nem ért egyet. Az elsőfokú

bíróság ítéletében valóban nem tért ki az alperes által csatolt, a posta részéről adott nyilatkozatra, azonban annak, az ítéltábla eltérő jogi álláspontjára tekintettel nem is volt jelentősége. Az elsőfokú bíróság a felperes rosszhiszemű eljárására alapított alperesi védekezésre is kitért: rögzítette, hogy a követelést nem teszi megalapozatlanná, ha a fizetési meghagyás kibocsátásakor még nem járt le a fizetési határidő. Az ítéltábla a fellebbezésre tekintettel ugyanakkor az indokolást e vonatkozásban kiegészítette.

[30] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül marasztalta az alperest a keresetnek megfelelően, azonban döntése jogi indokait az ítéltábla csak részben osztotta.

[31] A „Nemzetközi Közúti Árufuvarozási Szerződésről” szóló, Genfben, az 1956. május hó 19. napján kelt Egyezmény kihirdetéséről szóló 1971. évi 3. törvényerejű rendelet 1. cikk 1. pontja, 4. cikke és 9. cikk 1. pontja értelmében a felek nemzetközi közúti árufuvarozási szerződést kötöttek.

[32] A felek között az elsőfokú eljárásban vitatott volt a szerződés fizetési határidőre vonatkozó rendelkezése. A létrejött fuvarozási szerződés annak egyedi részében, a fuvardíj meghatározása alatt csak azt rögzíti, hogy a fizetés a számla és az eredeti CMR kézhezvételétől számított 60 napon belül történik; amely megfelel a felperes vezető tisztségviselője által a perben előadottaknak. A szerződés keretezett, általános szerződési feltételeket rögzítő rendelkezései között is az szerepel, hogy „A fuvardíj kifizetése csak az áru átvételét igazoló eredeti teljesítésigazolások (leigazolt, sorszámozott CMR, belföldi fuvarlevél, szállítólevél, stb.) számlához történő csatolása ellenében történik meg, ezért kérjük ezen eredeti okmányokat a teljesítést követő 8 napon belül megküldeni. A fuvardíj kifizetése a számla és az eredeti leigazolt fuvarokmányok kézhezvételétől számítva 60 naptári napon, banki átutalással.” Ezen rendelkezés megegyezik a szerződés egyedi részében a kifizetésre vonatkozóan rögzítettekkel, azzal, hogy a fuvarozó kötelezettségévé teszi az eredeti okiratok teljesítést követő 8 napon belüli megküldését. A megküldés kifejezés ugyanakkor az iratok elküldését, postára adását jelenti a magyar nyelvben, az nem foglalja magában az iratok címezethez történő megérkezését is. A szerződést a Ptk. 6:8. § (1) bekezdésébe foglalt értelmezési elv szerint ezért úgy kellett érteni, hogy a felperes a fuvarfeladat teljesítésétől számított 8 napon belül az eredeti iratok elküldésére, azaz postai feladására volt köteles; míg az alperes arra vállalt kötelezettséget, hogy azok megérkezésétől számított 60 napon belül teljesíti a fuvardíjat. Azt pedig az alperes sem tette vitássá, hogy a felperes a teljesítéstől számított 8 napon belül a fizetés feltételeként állított eredeti okiratokat postára adta, elküldte a részére.

[33] A szerződés ezt követően ugyan valóban azt tartalmazza, hogy „Amennyiben a számla és a csatolt okmányok a megadott határidőn belül nem érkeznek, abban az esetben 30,- EUR levonásra került a fuvardíj összegéből, valamint a fizetési határidő automatikusan 30 naptári nappal meghosszabbodik.”, azonban ezt követően ismét megerősíti, hogy „A számla fizetési határideje az eredeti teljesítésigazolásokkal alátámasztott számla beérkezésétől számítódik”. A szerződés ekként részben egymásnak ellentmondó rendelkezéseket rögzít, részben nem is tartalmazza azt a határidőt, amelyet a szerződés szerint az eredeti okiratok beérkezésére a felek kikötöttek. Az előző rendelkezésben írt 8 nap a már kifejtettek szerint az eredeti okiratok megküldésére, nem azok megérkezésére írt elő kötelezettséget. Rámutat az ítéltábla, hogy az alperes a 2024. január 10-én keltezett előkészítő iratához csatolt mellékletekkel éppen maga igazolta, hogy korábban ő sem a perben előadottak szerint

értelmezte a felek szerződését: a 2022. október 24-én teljesített fuvarfeladatot követően 2022. november 4-én – 8 napon túl – érkezett számla teljes összegét megfizette 2013. január 2-án, a számla kézhezvételétől számított 59. napon; de nem érvényesítette a 30 euró levonást a 2023. február 20-án teljesített fuvarfeladat után 2023. március 2-án érkezett eredeti okmányok esetében sem (azt a 64. napon teljesítette); a jelen perbeli esetben sem végzett levonást a fuvardíjból, és azt a 61. napon kiegyenlítette. A jogi képviselője útján a fizetési meghagyással szembeni ellentmondásában az alperes maga is a számla kézhezvételétől számított 60. napban, 2023. május 16-ában jelölte meg a teljesítési határidőt.

[34] A felek szerződése szerint tehát a felperes az eredeti okmányok elküldésére, azaz postai feladására volt köteles a fuvar teljesítést követő 8 napon belül, amelynek az alperes által sem vitatottan eleget tett; ezért az alperes által felhívott Ptk. 6:156. § (2) bekezdése nem volt alkalmazható. Az alperes megalapozatlanul állította továbbá, hogy a fuvardíj teljesítésére 2023. június 15-ig volt lehetősége.

[35] Az alperes előadása szerint is 2023. március 17-én vette át az eredeti okiratokat, a 60 napos teljesítési határidő ez esetben 2023. május 16-án eltelt; 2023. május 17-én már késedelmesen teljesített. Erre tekintettel nem volt jelentősége annak, hogy az alperes bizonyította-e, hogy a 2023. március 10-én postára adott eredeti iratokat ténylegesen csak 2023. március 17-én vette kézhez.

[36] Az alperes fellebbezésében előadottakra is tekintettel ugyanakkor rögzíti az ítéltábla, hogy az alperes törvényes képviselőjének előadása a Pp. 268. § (1) bekezdése és 279. § (1) bekezdése szerint nem bizonyítási eszköz. Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytálló mérlegelésével állapította meg, hogy az alperes saját maga által az iraton elhelyezett érkeztető bélyegző a fél saját, törvényes képviselője útján tett nyilatkozatával együtt sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a küldeményt ténylegesen az általa állított időpontban vette át.

[37] Az alperes fellebbezési előadására is tekintettel kiemeli az ítéltábla, hogy a felperes a szerződés szerinti eredeti okiratokat az alperes cégnyilvántartásba bejegyzett székhelyére küldte meg. „A cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és végelszámolásról” szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 7. § (1) bekezdése szerint a cégnek a székhelye a levelezési címe, ahol a cég üzleti és hivatalos iratainak átvétele, érkeztetése, őrzése, rendelkezésre tartása, valamint ahol a külön jogszabályban meghatározott, a székhellyel összefüggő kötelezettségek teljesítése történik. Elvárható ezért, hogy a cég a székhelyén a hatóságok, üzletfelek számára elérhető legyen, gondoskodjon a székhelyére érkező küldemények átvételére jogosult személy jelenlétéről (BH2005.68.). A bírói gyakorlat szerint nem felel meg a Ctv. 7. § (1) bekezdésében írtaknak, ha a cég a küldemények átvételét a székhelyről postafiókra történő utáncüldéssel biztosítja (BDT2023.4698., BDT2013.3033.). Amennyiben az alperes ennek nem tesz eleget, az egyébként határidőben részére megküldött küldemény kézbesítésének késedelme nem róható a felperes terhére (hasonlóképpen Kúria Pfv.V.20.396/2015/10., megjelent: BH2016.P.3.). Megalapozatlan ezért az alperes azon hivatkozása, hogy az iratok átvételének késedelme a felperesnek lenne felróható, mert azokat nem a megfelelő címre küldte meg.

[38] Az alperes arra helytállóan hivatkozott fellebbezésében, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem tért ki az általa 2023. december 21-én csatolt, a posta által adott tájékoztatás értékelésére. A posta ugyanakkor konkrétan a perbeli küldemény kézbesítéséről tájékoztatást nem tudott adni. Önmagában abból, hogy a nem elsőbbségi és nem elsőbbségi azonosított küldemények 97%-át a feladást követő ötödik munkanap végéig kell kézbesíteni, nem következik, hogy azok kézbesítése ennél hamarabb nem történhet meg. Nem következik ez abból sem, ha a könyvelt küldemények 85%-át a feladást követő második, 95%-át a feladást követő harmadik munkanapon kell kézbesíteni. Maga az alperes csatolt arra vonatkozó bizonyítékot, hogy a felperes 2023. február 28-án szintén nem ajánlott vagy elsőbbségi szolgáltatással postára adott küldeményét a feladást követő második napon kézhez vette. A postai küldemények kézbesítési ideje az alperes hivatkozásával szemben nem minősül a Pp. 266. § (2) bekezdése szerinti köztudomású ténynek sem. Az alperes az elsőfokú bíróság által terhére rótt bizonyítási kötelezettségnek tehát nem tett eleget; a perben a már kifejtettek szerint ugyanakkor nem ennek, hanem a felek közötti szerződés értelmezésének, és az alperest ezen szerződés szerint terhelő teljesítési határidőnek volt jelentősége.

[39] A fellebbezésre tekintettel rögzíti továbbá az ítéltábla, hogy a Pp. 346. § (5) bekezdése alapján az elsőfokú bíróságnak azt kell az ítélete indokolásában rögzítenie, ha a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától tér el jogkérdésben. Ez olyan határozatot jelent, amelyet „A bíróságok szervezetéről és igazgatásáról” szóló 2011. évi CLXI. 41/B. § (1) bekezdése alapján a Kúria 2012. január 1-je után hozott, és a Bírósági Határozatok Gyűjteményében is közzétett. Az alperes által felhívott BH.2005.1.27. és BH+2001. 10.484. számon közzétett határozatok nem tartoznak ezek közé.

[40] Az alperes által megjelölt mindkét döntés ugyanakkor „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: 1952. évi Pp.) 80. § (1) bekezdésének értelmezése körében született; arra vonatkozó iránymutatást tartalmaz, hogy mely feltételek mellett kötelezhető pernyertességtől függetlenül a felperes a perköltség viselésére. A perköltségviselésre vonatkozó speciális rendelkezésből ugyanakkor nem vonható le olyan általános következtetés, hogy a jogosultnak a követelése fizetési meghagyásos eljárásban vagy bíróság előtti érvényesítése előtt minden esetben írásban fel kellene szólítania a kötelezettet a tartozás teljesítésére vagy meg kellene kísérelnie a jogvita egyezséggel történő rendezését. Ennek elmulasztásával csak azt kockáztatja, hogy az 1952. évi Pp. 80. § (1) bekezdésében, illetve a hatályos Pp. 86. § (1) bekezdésében írt feltételek fennállása esetén perköltségének megtérítésére nem tarthat igény és köteles a kötelezett perköltségének megtérítésére is. Az alperes a perfelvételi szakban a vele szemben érvényesített jogot és kérelmet az arra vonatkozó védekezésének előterjesztése nélkül nem ismerte el, a perre okot adott, ekként a Pp. 86. § (1) bekezdésnek alkalmazása nem merült fel.

[41] Az elsőfokú bíróság érdemben helyesen állapította meg, hogy az alperes a felek szerződéséből eredő fuvardíj fizetési kötelezettségének késedelmesen tett eleget, ekként köteles megfizetni a felperes részére a behajtási költségátalányt és a követelés érvényesítésével összefüggésben felmerült perköltséget is.

[42] Az ítéltábla a fellebbezést a perköltség összege tekintetében sem találta alaposnak. A bíróság a Pp. 82. § (1) és (2) bekezdése alapján az adott perben felszámított perköltségről köteles dönteni. A perköltség körében felszámított ügyvédi munkadíj összegét a bíróság az Ükr. 2. § (2) bekezdése alapján akkor mérsékelheti, ha az nem áll arányban az adott

ügyben ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ez pedig az adott esetben nem volt megállapítható, az elsőfokú bíróság részletesen indokolta, miként határozta meg a csatolt ügyvédi megbízási szerződés szerint a munkadíjat. Az ügyvédi munkadíj megállapítása során a felek között korábban folyamatban volt perben a perköltségre vonatkozóan hozott döntés figyelembevételére nincs lehetőség. Az alperes a felek közötti más perben megítélt perköltség összegét az azon perben benyújtott fellebbezésben sérelmezhetette volna.

[43] Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[44] Az ítéltábla a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban teljes egészében pervesztesnek minősülő alperest kötelezte a felperesnek az Ükr. 3. §-a (2) bekezdés a) pontja és 3. § (5) bekezdése alapján felszámított, 5000 forint ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére.

[45] Az ítéltábla észlelte, hogy az alperes 26 520 forint fellebbezési illetéket rótt le. Az Itv. 39. § (1) bekezdése szerint az illeték alapja a jogorvoslati eljárásban a vitássá tett követelés vagy követelésrész értéke. A fellebbezési illeték alapjának meghatározása során is érvényesül a Pp. 21. § (4) bekezdése, a fellebbezési illeték alapjaként – mivel a fellebbezés nem kizárólag a perköltség megfizetésre vonatkozó rendelkezés ellen irányult – az elsőfokú bíróság által az alperes terhére megállapított perköltség összegét nem kell figyelembe venni. A vitássá tett követelés ekként a 14 800 forint tőkeösszeg; a fellebbezési illeték összege az Itv. 46. § (1) bekezdése szerint 15 000 forint. Az Itv. 80. § (1) bekezdés f) pontja szerint a különbözetként megfizetett 11 520 forint visszatérítésének van helye. A különbözetet az alperes az Itv. 81. § (1) bekezdése alapján az adóhatóságtól az adózás rendjéről szóló törvény adóvisszatérítésre vonatkozó szabályai szerint visszaigényelheti [Itv. 79. § (4) bekezdés], melyről a másodfokú bíróság az Itv. 81. § (2) bekezdésére figyelemmel az adóhatóságot határozatának az elsőfokú bíróság útján való megküldésével értesíti.

Debrecen, 2024. április 8.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró